

3

STŘEDOZEMNÍ MOŘE, SEDMNÁCT MIL JIHOVÝCHODNĚ OD OSTROVA LAMPEDUSA

K mořskému dnu klidně, beze spěchu klesala stinná postava. Při pohledu zdola připomínal potápěč víc posla z nebes než člověka z masa a kostí. Jeho obrys rozšiřovala dvojice tlakových lahví, objemný postroj a pohonná jednotka připoutaná k zádům, již doplňoval set pahýlovitých křídel. Výjev završovala aureola osvětlení ze dvou reflektorů připevněných na ramenou, které vrhaly do tmy své žluté paprsky.

Když dosáhl hloubky sta stop a přiblížil se k mořskému dnu, jasně již rozeznával kruh světla na dně. Uvnitř něj se skupinka potápěčů v oranžových kombinézách pilně zabývala odkrýváním objevu, jenž přispěje k již tak epickým dějinám punských válek mezi Kartágem a Římem.

Dosedl na dno zhruba patnáct metrů od osvětlené pracovní zóny a klepnul do přepínače interkomu na pravé paži.

„Tady Austin,“ řekl do mikrofonu připevněného k helmě. „Jsem na dně a postupuji k exkavaci.“

„Rozumím,“ odpověděl mu do ucha lehce zkreslený hlas. „Zavala a Woodsonová už na tebe čekají.“

Kurt Austin nastartoval pohonnou jednotku, lehce se odlepil ode dna a pohnul se směrem k vykopávkám. Většina potápěčů sice používala standardní suché obleky, Kurt a dvojice dalších však právě testovali nové vylepšené skafandry, které udržovaly konstantní tlak a umožňovaly potápění a vynořování bez potřeby dekompresních přestávek.

Kurt se v obleku cítil dobře, připadal mu pohodlný a jeho obsluha snadná. Že bude trochu neforemný, se dalo očekávat. Na kraji osvětlené zóny Kurt minul trojnohý stativ, na němž byl připevněný podvodní reflektor. Podobná svítidla byla rozmístěná kolem celého obvodu pracovní zóny. Kabely je spojovaly s nedalekou skupinou turbín připomínajících větrné mlýny.

Plynuící vodní proud pohyboval listy turbín a vytvářel elektřinu na provoz světel, díky čemuž mohly exkavační práce postupovat mnohem rychleji.

Kurt plul dál, minul zád' prastarého vraku a dosedl na dno na jeho protější straně.

„Podívejme, kdo se konečně ukázal,“ ozval se mu v interkomu helmy přátelský hlas.

„Znáš mě,“ odvětil Kurt. „Počkám, až je všechna špinavá práce hotová, pak přijdu a shrábnu všechnu slávu.“

Druhý potápěč se zasmál. Nic nemohlo být vzdálenější od pravdy. Kurt Austin byl typ chlapa, který přichází jako první a odchází jako poslední, který pokračuje v práci na projektu odsouzeném k zániku jen z čiré tvrdohlavosti, dokud ho nějak nepřivede zpátky k životu nebo dokud nezbývá absolutně žádná další možnost.

„Kde je Zavala?“ zeptal se Kurt.

Druhý potápěč ukázal na místo dál od nich, téměř ve tmě. „Trvá na tom, že ti musí ukázat něco důležitého. Nejspíš našel nějakou starou flašku džinu.“

Kurt přikývl, spustil pohonnou jednotku a vydal se na místo, kde pracoval Joe Zavala s další potápěčkou jménem Michelle Woodsonová. Odkrývali právě prostor kolem přídě vraku a umísťovali okolo něj tuhé plastové štíty, aby místa, která již očistili, znovu nezaplnil písek a usazeniny.

Kurt viděl, jak se Joe lehce narovnal, a hned nato uslyšel v interkomu bezstarostný tón přítelova hlasu.

„Radši dělej, že pracujeme,“ pravil Joe. „*El jefe* nás poctil návštěvou.“

Technicky vzato to byla pravda. Kurt byl ředitelem oddělení zvláštních projektů Národní podmořské a námořní agentury NUMA, dosti unikátní organizace federální vlády, jež se zabývala záhadami oceánu. Kurt se však nechoval jako typický šéf. Dával přednost týmovému přístupu, aspoň dokud se nemusel lámat chleba. Toho se pak ujímal osobně. Byl přesvědčen, že to je povinností vůdce.

Pokud šlo o Joea Zavalu, byl Kurtovi spíš spolupachatelem než podřízeným. Ti dva spolu už celá léta putovali z jednoho průšvihů do druhého. Jen za poslední rok se zúčastnili objevení SS *Waratah*, lodě, která zmizela a mělo se za to, že i potopila, roku 1909; nechali se uvěznit v invazním tunelu pod demilitarizovanou zónou mezi Severní a Jižní Koreou; a zarazili celosvětovou padělatelskou operaci tak sofistikovanou, že využívala pouze počítače a ani jediný tiskařský lis.

Po tom všem už měli oba chuť na malé prázdniny. A expedice za hledáním pozůstatků na dně Středozemního moře jim oběma zněla jako přesně to pravé.

„Doslechl jsem se, že se tady dole nějak poflakujete,“ zažertoval Kurt. „Tak jsem to přišel zarazit a strhnout vám to ze mzdy.“

Joe se zakřenil. „Nevyhodil bys přece chlapa, co se chystá splatit prohranou sázku, že ne?“

„Ty? Splatit? Toho se nedočkáme.“

Joe ukázal na odhalená žebra prastaré lodi. „Cos mi řekl, když jsme poprvé viděli tenhle divný snímek ze sonaru?“

„Řekl jsem, že je to kartaginská loď,“ vzpomínal Kurt. „A ty ses vsadil, že je to římská galéra – což, k mé velké nelibosti, se podle všech těch artefaktů, co jsme odkryli, ukázalo jako pravda.“

„A co kdybych měl pravdu jen z poloviny?“

„Pak bych řekl, že se ti daří líp než normálně.“

Joe se znovu zasmál a obrátil se na Michelle. „Ukaž mu, co jsme našli.“

Michelle na Kurta zamávala a nasměrovala reflektory dolů na odkrytou plochu. Kurt uviděl dlouhý špičatý hrot, typický kloun římské galéry, avšak evidentně zapletený do ještě jiného druhu dřeva. V místech, kde Michelle s Joem odkryli písek, spatřil Kurt proražený trup druhého plavidla.

„Na co se to dívám?“ zeptal se Kurt.

„To je, příteli, *corvus*,“ pravil Joe.

Corvus znamená latinsky *havran* a starobylý železný bodec na jeho konci natolik připomínal ostrý ptačí zobák, že si Kurt snadno dovedl představit, od čeho bylo jeho jméno odvozeno.

„Pro případ, že bys při dějepisu nedával pozor,“ pokračoval Joe, „Římané byli dost mizerní námořníci. Kartagincům se nemohli rovnat. Ale zato byli lepší vojáci a našli způsob, jak si z toho udělat výhodu: narazili do nepřátelské lodi, zaryli tenhle železný bodec do jejího trupu a po tomhle výklopném můstku se na ni nalodili. S touhle taktikou proměnili každou konfrontaci na moři v boj zblízka muže proti muži.“

„Takže jsou tu dvě lodě?“

Joe přikývl. „Římská triréma a kartaginská loď, dodnes spojené *havranem*. Díváš se na bitevní scénu starou dva tisíce let a zamrzlou v čase.“

Kurt nad tím objevem žasnul. „Jak se takhle mohly potopit?“

„Náraz při srážce jim zřejmě prorazil trupy,“ hádal Joe. „Římanům se asi nepodařil *havran* uvolnit, když se lodě začaly potápět. Šly ke dnu připoutané k sobě navěky.“

„Což znamená, že jsme měli pravdu oba,“ prohlásil Kurt. „Takže mi ten dolar nakonec stejně nedáš.“

„Dolar?“ vyjekla Michelle. „Vy dva se tu celou věčnost dohadujete o sázce o jeden mizerný dolar?“

„Vlastně šlo spíš o nárok na vytahování,“ pravil Kurt.

„A k tomu mi neustále snižuje plat,“ dodal Joe, „takže si víc prostě nemůžu dovolit.“

„Vy dva jste nenapravitelní,“ konstatovala.

Kurt by byl s jejím prohlášením hrdě souhlasil, ale nedostal k tomu příležitost, protože z interkomu se ozval jiný hlas a přerušil ho.

Údaj na displeji připevněném k helmě potvrdil, že přenos přichází z lodi *Mořský drak* na hladině nad nimi. Malý symbol zámečku s jeho a Joeovým jménem Kurtovi sdělil, že hovor je vysílán pouze jim dvěma.

„Kurte, tady Gary,“ pronesl ten hlas. „Slyšíte mě ty a Zavala dobře?“

Gary Reynolds byl kapitán *Mořského draka*.

„Jasně a zřetelně,“ potvrdil Kurt. „Vidím, že nás máš na soukromém kanálu. Děje se snad něco?“

„Bojím se, že jo. Zachytili jsme tísňové volání. A nejsem si jistý, jak na něj mám odpovědět.“

„Proč to?“ zajímal se Kurt.

„Protože nepřichází z lodi,“ vysvětlil Reynolds. „Přichází z Lampedusy.“

„Z ostrova?“

Lampedusa byla malý ostrov s asi pěti tisíci obyvatel. Územně patřil k Itálii, ale místně měl blíž k Libyi než k jižnímu výběžku Sicílie. *Mořský drak* kotvil vždy jeden den v týdnu v tamním přístavu, kde doplňoval zásoby a palivo, než se odebral zpátky na místo naleziště. I nyní bylo na ostrově pět členů NUMA – zařizovali tam logistiku a katalogizovali artefakty získané z vykopávek.

Joe nyní položil otázku, která se nabízela: „Proč by někdo na ostrově cítil potřebu vysílat tísňové volání na námořním kanálu?“

„To netuším,“ odpověděl Reynolds. „Ale chlapi v rádiové stanici měli dost duchaplnosti, aby zapnuli nahrávání, jakmile jim došlo, co slyší. Už jsme to poslouchali několikrát. Je to krapet zkomolené, ale zcela jistě to přišlo z Lampedusy.“

„Můžeš nám to přehrát?“

„Napadlo mě to,“ řekl Reynolds. „Tak poslouchejte.“

Po několikavteřinové pauze Kurt uslyšel statický šum a lehkou zpětnou vazbu, než rozeznal mluvící lidský hlas. Prvních asi deset slov nedokázal rozpoznat, pak se ale signál vyčistil a hlas zesílil. Byl to hlas ženy. Ženy, která zněla klidně a zároveň nesmírně naléhavě.

Asi dvacet vteřin mluvila italsky, než přešla do angličtiny.

„... opakuji, tady doktorka Renata Ambrosiniová... Byli jsme napadeni... Nyní jsme zavřeni v nemocnici... zoufale potřebujeme pomoc... Jsme vzduchotěsně uzavřeni a dochází nám kyslík. Prosíme, odpovězte.“

Následovalo několik vteřin statického šumu a nato se zpráva opakovala.

„Nějaká odezva na nouzových pásmech?“ zeptal se Joe.

„Nic,“ odpověděl Reynolds. „Ale ze své přebujelé opatrnosti jsem se rozhodl kontaktovat logistický tým. Nikdo z nich se neozývá.“

„To je divné,“ řekl Joe. „Když jsou na pevnině, mají instrukce, že u rádia musí neustále někdo sedět.“

Kurt souhlasil. „Zavolej někoho jiného,“ navrhl Reynoldsovi. „V přístavu je stanice Italské pobřežní stráže. Zkus sehnat jejich velitele.“

„To už jsem zkoušel,“ odvětil Reynolds. „A taky jsem zkusil satelitní telefon, kdyby třeba něco vyřadilo z provozu rádia. V podstatě jsem vytočil každé číslo na Lampeduse, které jsem dokázal najít, včetně místní policejní stanice a restaurace, odkud jsme si první večer tady objednávali pizzu. Jenže to *nikdo nezvedá*. Nechci působit jako panikář, ale celý tenhle ostrov z nějakého důvodu mlčí.“

Kurt nebyl typ člověka, který by dělal ukvapené závěry, ale ta žena použila výraz *napadení*. „Kontaktuj italské úřady v Palermu,“ rozhodl proto. „Tísňové volání je tísnové volání, i když nepřichází z lodi. Pověz jim, že se zajedeme podívat, jak můžeme pomoci.“

„Napadlo mě, že bys chtěl jít touhle cestou,“ pravil Reynolds. „Podíval jsem se, jak je to s potápěči. Joe a Michelle se můžou vynořit s tebou. Všichni ostatní musejí do komory.“

Něco takového Kurt čekal. Předal informaci zbytku týmu. Všichni rychle odložili nástroje, zhasli světla a zahájili velmi pomalé vynořování. Cestou se setkali s dekompresní komorou spouštěnou na lanech, v níž je vytáhli na hladinu hermeticky uzavřené v bezpečném přetlaku.

Kurt, Joe a Michelle se vrátili ve skafandrech s pohonem rovnou na hladinu. Kurt si právě svlékal vybavení, když přišel Reynolds s dalšími špatnými zprávami. Z Lampedusy se neozvalo ani slůvko a v okruhu sta mil kolem ostrova se nenacházely žádné jednotky vojska ani pobřežní stráž.

„Na Sicílii tankují dvě helikoptéry, ale ty se dostanou do vzduchu nejdřív za třicet minut. A pak je to na ostrov ještě nejméně hodinu letu.“

„Tou dobou už můžeme vysedávat na pláži, dojídat dezert a objednávat si šláftruňk,“ konstatoval Joe.

„A proto nás prosí, abychom se tam podívali,“ dokončil Reynolds. „Zřejmě jsme v celé oblasti nejbliž ze všech, co aspoň vzdáleně připomíná vládní organizaci. Přestože naše vláda se nachází na druhé straně Atlantiku.“

„Fajn,“ rozhodl Kurt. „Aspoň jednou nemusíme škemrat o povolení a předstírat, že neslyšíme varování, ať se držíme dál.“

„Namířím nás správným směrem,“ pravil Reynolds.

Kurt přikývl. „A nešetři na koních.“

4

KDYŽ SE *MOŘSKÝ DRAK* PŘIBLÍŽIL K LAMPEDUSE, PRVNÍ ZNÁMKOU POTÍŽÍ byl oblak tmavého, olejovitého dýmu, jenž se vznášel vysoko nad ostrovem. Kurt na něj namířil výkonný dalekohled.

„Co vidíš?“ zeptal se Joe.

„Nějakou loď,“ odpověděl Kurt. „Sedí poblíž břehu.“

„Tanker?“

„To nedokážu říct,“ odpověděl Kurt. „Je tam moc kouře. Vidím jen spálený a zkroucený kov.“ Obrátil se na Reynoldse. „Dojeď blíž, podíváme se na ni zblízka.“

Mořský drak změnil kurz a dým nad nimi začal houstnout a tmavnout.

„Vítr nese ten kouř přímo přes ostrov,“ poznamenal Joe.

„Zajímalo by mě, co přesně nese,“ dodal Kurt. „Jestli je to něco toxického...“

Nebylo potřeba větu dokončovat.

„Ta doktorka říkala, že jsou zavření v nemocnici a dochází jim kyslík,“ pokračoval Joe. „Představoval jsem si, že jim ta nemocnice spadla na hlavu“

po nějakém výbuchu nebo zemětřesení, ale začínám si říkat, jestli se tam neschovávají před nějakými jedovatými výpary.“

Kurt se znovu zadíval do dalekohledu. Přední polovina lodi vypadala, jako by ji rozřízl obří otvírák na konzervy – vlastně se zdálo, že nejméně půl lodi je pryč. Zbytek trupu byl zčernalý sazemi.

„Musí sedět na útesu,“ uvažoval Kurt. „Jinak by se byla potopila. Jméno nevidím. Zavolejte někdo do Palerma a řekněte jim, co jsme našli. Když zjistí, co to bylo za loď, mohli by taky určit, co vlastně vezla.“

„Provedu,“ řekl Reynolds.

„A Gary,“ zarazil ho ještě Kurt, když sklonil dalekohled. „Udržuj nás proti větru.“

Reynolds přikývl. „To mi ani nemusíš říkat.“

Upravili kurz, snížili rychlost a zavolali novinky na Sicílii. Když je od neznámé nákladní lodi dělilo pět set metrů, z přední paluby se ozval křik jednoho z členů posádky.

„Pojďte se podívat!“ vyjekl.

Reynolds posunul páku do neutrální polohy, *Mořský drak* se zastavil a Kurt vykročil na palubu. Našel svého člověka, jak ukazuje na půl tuctu siluet plujících na hladině. Na délku měřily kolem pěti metrů, měly zhruba tvar torpéda a tmavě antracitovou barvu.

„Kulohlavci,“ poznal námořník, o jaké živočichy jde. „Čtyři dospělí. Dvě mláďata.“

„A plavou špatnou stranou vzhůru,“ dodal Kurt. Kytovci se pohupovali na bocích, obklopeni mořskými řasami, mrtvými rybami a měkkýši. „Takže to, co se na ostrově stalo, působí i na vodu.“

„Musela to vyvolat ta loď,“ odtušil někdo další.

Kurt souhlasil, ale nepromluvil. Nemohl odtrhnout zrak od neživého plujícího ostrůvku mořských živočichů. Slyšel Joea, jak mluví přes rádio s italskými úřady a zpravuje je o posledním nález. Pověšiml si, že ne všechny olihně jsou mrtvé. Některé lnuly k sobě, obtáčejíce kolem sebe drobná, krátká chapadla v jakémsi křečovitém objetí.

„Možná bychom odtud měli raději zmizet,“ navrhl námořník a vytáhl si tričko přes ústa a nos, jako by tím snad mohl zabránit, aby k němu pronikl neznámý jed vznášející se v ovzduší.

Kurt věděl, že na současném místě jsou v bezpečí, protože byli od nákladní lodi čtvrt míle proti větru a ve vzduchu nebyla ani sebemenší známka po dýmu. Uvědomoval si však, že právě on odpovídá za bezpečí posádky.

Sklonil se zpátky do dveří kabiny. „Odvez nás další míli odtud,“ nařídil. „A sleduj ten kouř. Jestli se vítr otočí, musíme zmizet, než k nám dojde.“

Reynolds přikývl, postrčil páku a otočil kormidlem. Když začala loď opět zrychlovat, Joe vrátil mikrofon rádia zpátky do kolébky.

„Tak co je nového?“

„Řekl jsem jim, co jsme našli,“ odpověděl Joe. „Podle údajů AISE z minulé noci odhadují, že se jedná o nákladní loď MV *Torino*.“

„Co vezla?“

„Součástky do strojů a textilní výrobky, většinou. Nic nebezpečného.“

„Textil, to bych chtěl vidět,“ pravil Kurt. „Kdy mají dorazit ty helikoptéry?“

„Za dvě, možná tři hodiny.“

„Neříkali, že vzlétnou do třiceti minut?“

„Ony vzlétly,“ vysvětlil Joe. „Ale po našich zprávách se vrátily na Sicílii doplnit další palivo a vyzvednout speciální jednotky pro nakládání s nebezpečnými materiály.“

„Nemůžu říct, že bych se jim divil,“ řekl Kurt. Pořád však nedokázal vyhnat z hlavy myšlenku na tu doktorku, která je volala, a členy týmu NUMA, kteří dosud neodpovídali na volání, nemluvě o dalších pěti tisících mužů, žen a dětí, kteří na Lampeduse žili. A tak došel k rychlému rozhodnutí. Jedinému, jaké mu dovolilo jeho svědomí.

„Připravte Zodiac. Zajedu se podívat po našich přátelích.“

Reynolds ho slyšel a zareagoval okamžitě: „Zbláznil ses?“

„Možná,“ připustil Kurt. „Ale jestli tu budu další tři hodiny čekat, jestli jsou naši lidi živí nebo mrtví, pak se zblázním zcela určitě. Zvláště jestli vyjde najevo, že jsme jim mohli pomoci, a místo toho jsme si tu seděli se založenýma rukama.“

„Jdu s tebou,“ pravil Joe.

Reynolds si je změřil přísným pohledem. „A jak chcete neumřít na to, co evidentně zkosilo všechno živé na tom ostrově?“

„Máme hermetické přilby a spousty čistého kyslíku. Když si je oblékneme, měli bychom být v pohodě.“

„Některé nervové jedy reagují s kůží,“ namítl Reynolds.

„Máme vodotěsné suché obleky,“ opáčil Kurt. „To by mělo stačit.“

„A můžeme si vzít rukavice a každou skulinu zalepit,“ dodal Joe.

„Jako lepicí páskou?“ podivil se Reynolds. „Hodláte vsadit život na kus izolepy?“

„Nebylo by to poprvé,“ přiznal Joe. „Jednou jsem s ní přilepil ulomené křídlo k letadlu. I když to nefungovalo úplně tak, jak jsme plánovali.“

„Tohle je vážná věc!“ vyjekl Reynolds celý ohromený tím, co se ti dva chystají udělat. „Chcete riskovat životy pro nic za nic. Vždyť ani nemáte důvod věřit, že je na tom ostrově pořád ještě někdo živý.“

„To není pravda,“ oponoval Kurt. „Mám hned dva důvody. První je to volání, které očividně dorazilo až poté, co došlo k té události. Ta doktorka a několik dalších bylo naživu – aspoň v té době. Navíc v nemocnici. Tvrdili, že jsou vzduchotěsně uzavřeni, nejspíš aby se k nim ten toxin nedostal. A něco podobného mohli udělat i další. Včetně našich vlastních lidí. A kromě toho, podívej se: některé z těch olihní nejsou mrtvé. Plácají se ve vodě, chytají se jedna druhé a pohybují se tak akorát dost na to, aby mi řekly, že se ještě nechystají na grilovačku.“

„To jsou dost mizerné důvody,“ poznamenal Reynolds.

Kurtovi však připadaly dostatečné. „Nebudu tu sedět a čekat, abych zjistil, že tam byli lidi, kterým jsme mohli pomoci, kdybychom sebou pohnuli dříve.“

Reynolds zavrtěl hlavou. Věděl, že tuhle diskusi nevyhraje. „Dobře, tak jo,“ pravil. „Ale co máme mezitím dělat my?“

„Mějte uši u rádia a oči na těch pelikánech tamhle na té bójce,“ namířil Kurt prst k trojici bílých ptáků na bójce značící plavební cestu. „Jestli začnou umírat a padat do moře, obraťte loď a zmizte odtud, jak nejrychleji to půjde.“